

หวาน ปาน รัก

เธอมีความรักที่ต้องเก็บซ่อน
เขามีความลับที่ต้องเก็บไว้

ชมาชวัญ

๑

“เรียกผมว่าภาค”

เขาบอกเธอเพียงเท่านั้นก่อนที่จะทิ้งน้ำหนักทั้งหมดของตนเองลงมาที่เตียงนอนในห้องของโรงแรมหรู ทาบทับร่างในชุดเจ้าสาวที่ไม่อาจขัดขึ้นได้ คล้ายกับคนที่ใกล้จะระเบิดเป็นจุนหากเพียงสัมผัสกลับไปแค่แผ่วเบาเท่านั้น

แต่เธอมารออยากให้เขาระเบิดจึงยกมือจับใบหน้าที่กำลังพรหมจูบออกมาจากบริเวณเกาะอกสีขาวที่ร่นลงไปจนหมิ่นเหม่ หญิงสาวไม่สนใจแล้วว่าเวลานี้ผมที่เกล้าเป็นมวยของตนเองจะยุ่งขนาดไหน เธอเพียงแค่อยากเห็นใบหน้าที่ผู้ชายที่ต้องมาแต่งงานด้วยทั้งที่พบกันเพียงแค่สามครั้ง

ใบหน้าคมแดงจัดยามที่สบตาเธอ ดวงตาของเขาคล้ายมีเปลวไฟลุกโชนยามที่เธอขยับริมฝีปากเตรียมจะเอ่ยบางคำออกไป กว่าเธอจะรู้ก็ถูกจูบเสียแล้ว สำหรับเขาคงไม่ใช่เวลาที่ต้องพูดอะไรกันให้มากความ

ภายในห้องที่ยังเปิดไฟสว่าง ร่างกายของเธอถูกรุกกริโอบกอดเอาไว้แน่นหนา มีเพียงชุดเจ้าสาวและชุดเจ้าบ่าวที่ติดปีกบินหนีลงไปอยู่ที่พื้น

จากที่เคยขัดเขินและกระดากอายกับคนซึ่งยังไม่คุ้นหน้า หญิงสาวก็เริ่มทำให้โอนอ่อนผ่อนตามกับการเกลี้ยกล่อมอันละมุนละม่อมของชายหนุ่ม

ปล่อยคำคืนแรกของการแต่งงานให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบไป ส่วนเธอก็เพียงตอบสนองอย่างที่เขาต้องการเท่านั้น

ภริยาลาตแซนไปข้างตัวก่อนจะลืมหืมตาขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างหายไป เจ้าสาวของเขานั้นเอง เพราะตอนนี้เธอกำลังนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งในชุดคลุมอาบน้ำ เช็ดผมสีน้ำตาลธรรมชาติด้วยผ้าขนหนูของโรงแรม

“คุณว่าเมื่อวานดีไหม” เสียงของเขาทำให้เธอสะดุ้งราวกับไม่รู้มาก่อนว่าเขาคืนแล้ว

“ค่ะ” เฉลอมารีหันกลับมา “ขอบคุณนะคะ ฉันคิดว่ามันจะน่ากลัวกว่านั้นเสียอีก”

ชายหนุ่มยกมือเสยผมระหว่างที่ซ่อนยิ้ม นึกถึงสีหน้าของสาวสวยที่เฉยชาแต่ค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิดตามการโน้มหน้าของเขา ได้ชุดคลุมอาบน้ำทุกตารางนิ้วนั้นแม่ไม่เห็นด้วยตาเปล่า ภริยาก็รู้ได้ว่าแต่ละจุดนั้นมีรสสัมผัสและอุณหภูมิเป็นอย่างไร

“ผมหมายถึงงานแต่งงานะ คุณคงไม่โกรธใช้ไหมที่ครอบครัวของผมไม่ได้มาด้วย” ภริยพยายามรักษาสีหน้าให้เป็นปกติเมื่อเห็นว่าคนถูกถามทำท่าเหมือนเมื่อครู่นี้พูดอะไรผิดออกไป

เธอคงเข้าใจว่าเป็นเรื่องเชิร์ช ก็ใช่ เขาสนใจพูดให้กำกวมแบบนั้นเอง

“ฉันเข้าใจค่ะ ว่าทางคุณคงจะยุ่ง” เฉลอมารีดูเข้าใจจริงๆ แม้ทางบ้านของเธอจะไม่เข้าใจที่ญาติทางฝ่ายของภริยไม่โผล่มาแม้แต่คนเดียว ครั้นจะยกเลิกงานแต่งงานก็ไม่ได้ เพราะค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้นจะเสียไปโดยเปล่าประโยชน์

เธอต้องเป็นทองแผ่นเดียวกันกับเขา ทายาทธุรกิจใหญ่ที่จะช่วยไม่ให้บ้านของเธอลำบากมากไปกว่านี้

“ลูกจากเตียงเถอะคะ เราต้องเช็กเอาต์ก่อนเที่ยง”

ชายหนุ่มที่นอนเกียจคร้านอยู่บนเตียงเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ใกล้ๆ มาดูเวลา “เพิ่งจะสิบเอ็ดโมงเอง มีเวลาทำอะไรได้อีกตั้งมาก”

เขาวางโทรศัพท์มือถือลงที่เดิมก่อนจะกวักมือเรียกเธอเข้าไปหายกมือไล่ใบหน้าที่ยังงดงามแม้จะไร้เครื่องสำอาง ไส้ลงมาผ่านลำคอแล้วหยุดที่หน้าอกราวกับจงใจหยอกล้อ ก่อนจะกระตุกปมของชุดคลุมอาบน้ำแล้วดึงเธอเข้ามาใต้ผ้าห่ม

ใช้เวลาที่เหลือในห้องนี้ให้นานที่สุด

๒

เธอมารีหลับสนิทไปตลอดทางขณะที่อยู่ในรถยนต์ซึ่งมีสามีหมาดๆ เป็นผู้ขับ จนกระทั่งถูกปลุกด้วยจวบแรงๆ ที่ขมับสองสามครั้ง เธอกลับมา นั่งตัวเกร็งอีกครั้งตอนที่เห็นใบหน้าที่เขาใกล้ๆ รวมทั้งแอร์เย็นที่เป่าจน ใบหน้าเย็นเยียบไปหมด

สิ่งที่ยังอุ่นคงมีแต่ริมฝีปากของภริยา กับใบหน้าที่แนบลงมาใกล้จน เธอต้องเบือนหน้าหนี

ไม่ชอบเสียเลย ดวงตาที่มองราวกับจะค้นหาว่าภายในใจของเธอ เก็บซ่อนอะไรเอาไว้ จมูกโด่งจึงเซิดขึ้นน้อยๆ พร้อมกับแ้มริมฝีปากบางสวย น่าจุ่มพิตอย่างชัดใจ การได้แต่งงานกับเขาคงไม่ต่างกับตอนจบในเทพนิยาย เพื่อฝัน แต่เป็นฝันดีที่ต้องลืมเมื่อตื่นขึ้นมา

“ถึงแล้วหรือคะ” เธอมารีขยับตัวเล็กน้อย ทำให้ชายหนุ่มเอนตัว กลับไปนั่งที่เบาะของตัวเองและดับเครื่องยนต์

“หัวหินใกล้จะตาย” เขาพูดเหมือนเป็นเรื่องที่เธอควรจะต้องรู้ที่อยู่แล้ว “คุณคงไม่คิดจะใช้เวลาอันนี้ไปกับนอนตลอดทั้งวันหรอกใช่ไหม”

“ไม่หรอกค่ะ มาฮันนี่มูทั้งที” เธออยากเถียงนักกว่าคืนเมื่อวาน เกิดอะไรขึ้นบ้างหลังจากเข้าห้องหอ แต่ก็กระดากเกินกว่าจะพูด แม้จะเหนื่อย และเพลีย แต่ก็ไม่สามารถข่มตาหลับได้ ก็เพราะเขานี้แหละ

“ดูทำหน้าที่จริงใจหน่อยสิคุณ” เขาพูดแล้วกลอกตา “เราแต่งงานกันแล้วนะ”

“ฉันรู้ดีค่ะ!”

เธอเผลอขึ้นเสียงก่อนจะบอกตัวเองว่าไม่ควรมาใส่ใจกับเรื่องนี้ หรือแม้แต่เมื่อตอนที่ยังที่ทั้งคู่กระวีกระวาดออกมาจากห้องพักเพื่อให้ทันเวลา เช็กเอาท์ พร้อมกับหอบกระเป๋าที่ถูกเตรียมไว้แล้วกระโดดขึ้นรถมุ่งตรงมาถึงหัวหิน

งานแต่งงานพิธีอะไรกัน เขามีแต่ญาติๆ กับเพื่อนร่วมงานของเธอไม่กี่คน แต่ฝ่ายเจ้าบ่าวกลับมีเจ้าบ่าวแค่คนเดียว แถมวันนี้ก็ไม่ได้กลับบ้าน หรือเจอครอบครัวของเขาสักคน หากไม่มีแหวนเพชรเม็ดเล็กบนตัวเรือน ทองคำขานที่นิ้วนางข้างซ้ายเป็นหลักฐาน เธอคงไม่รู้ตัวว่าแต่งงานกับเขาไปแล้ว

“ทำไมคุณไม่จดทะเบียนอย่างที่ตั้งใจกับฉันคะ”

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไม่ถามแต่เธอมารู้ก็อดไม่ได้ เธอครุ่นคิดมาตลอดทาง ที่แรกคิดว่าหลังจากงานแต่งงานแล้วเขาจะทำตามที่เคยสัญญาไว้ แต่เขากลับไม่พูดถึงเรื่องนี้สักคำ

“ผมจดทะเบียนกับคุณตอนนี้ไม่ได้หรอกนะ”

“ทำไมคะ ทั้งที่เราแต่งงานกันแล้ว”

ภวิลอีกอักก่อนจะถอนใจออกมา เหมือนเป็นเรื่องที่เขาอยากจะหลบเลี่ยง

“ใช่ แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะสามารถอยู่ด้วยกันได้ไปตลอดรอดฝั่ง นี่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเราทั้งคู่”

“หมายความว่าหลังจากนี้คุณจะทิ้งฉันตอนที่เบื่อ เหมือนกับที่คุณซื้อ

ผู้หญิงคนอื่นมาอยู่ด้วยอย่างนั้นหรอคะ”

“เฉม!” ชายหนุ่มเรียกเสียงเซ้ม “อย่าพูดอะไรน้ำเน่าแบบนั้นได้มัย”

ภวิลมองเฉอมารีนึง คงจะดีกว่าถ้าจะทำให้สบายที่ได้มาเที่ยวทะเล แทนที่จะมาทำหน้าที่เครียดแบบนี้ ยิ่งมองใบหน้าได้รูปที่เคยคลอเคลียอยู่เมื่อคืนแล้วก็ยิ่งหงุดหงิด

เขารู้ดีว่าเฉอมาริไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยโดดเด่นตั้งแต่แรกเห็น แต่เมื่อมองลึกๆ ก็จะรู้สึกเพลินตาไปกับท่าทางทะมัดทะแมงที่ซ่อนอยู่ใต้ความบอบบาง และยังสวยขึ้นเมื่อได้สัมผัสแล้ว การพบกันสองครั้งก่อนจะเข้าพิธีแต่งงาน นั้นเขามองออกกว่าเธอเป็นคนร่าเริงเมื่ออยู่กับมารดาที่เป็นคนไทย แต่กับบิดาซึ่งเป็นชาวต่างชาตินั้นเป็นอีกอย่าง

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเขากับครอบครัวของเธอก็มีข้อตกลงอยู่เช่นกัน

“ผมจะไม่ทิ้งคุณหากว่าคุณยังคงพอใจที่จะอยู่ด้วยกัน”

“แล้วเรื่องทะเบียนสมรสล่ะ” เธอยังคงต้อนเขา

“ช่างทะเบียนสมรส” ชายหนุ่มถอนใจออกมาเมื่อหญิงสาวยังถามหาแต่กระดาษแผ่นนั้น “เอาอย่างนี้นะเฉม ถือว่าเรากำลังเล่นเกมกัน”

เรากำลังเล่นเกมกัน

ภวิลพูดเหมือนกับเป็นเรื่องสนุกของเด็กชาย ไม่ใช่ชายหนุ่มที่อายุใกล้เคียงสามแบบนี้ และเธอก็ไม่ใช่เด็กสาวช่างฝันที่จะสนุกไปกับเกมของเขาด้วย แต่เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ก็จำเป็นจะต้องก้าวไปตามเส้นทางที่ตัดสินใจแล้วให้สุดเท่านั้น

“แม่เป็นยังไงบ้างคะ แล้วพ่อได้เงินครบไหม” เฉอมาริป้องปากถามยามคุยโทรศัพท์

“เฉมไม่ต้องกังวลนะลูก เรื่องเงินนั้นคุณภาคให้มานานแล้ว”

“เค้าเป็นคนที่ดีนะใช้มัยคะ”

น้ำเสียงของเธอดังแสดงความไม่แน่ใจชัดเจน จนปลายสายที่อยู่

กรุงเทพฯ ถอนใจออกมา “ถ้าไม่ดีแม่คงไม่ยอมให้เหม่ออยู่กับเค้าหรอก”

แม้จะไม่เห็นหน้าคู่สนทนาในเวลานี้ แต่หญิงสาวรู้สึกที่กำลังถูกโอบกอดจากนิชารีย์ผู้เป็นมารดา แม่เป็นคนที่คอยให้กำลังใจเธอเสมอ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นจะไม่ได้ราบเรียบเหมือนคลื่นลมและท้องทะเลในเวลานี้ก็ตาม

ภวิลอาจจะเป็นทะเลที่สงบ แต่เหม่อมารีก็มองออกว่าภายในดวงตาที่สื่อไปถึงใจนั้นมีบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ รวากับคลื่นใต้น้ำที่กำลังจะก่อตัวขึ้น ที่ละน้อยก่อนจะกลายเป็นพายุ

ก็จะเป็นไปได้อย่างไร คนที่เห็นหน้ากันเพียงสามครั้งก็ตกลงแต่งงานกัน แถมเขายังให้เงินก้อนโตแก่ครอบครัวของเธอ ทั้งที่เธอก็ไม่ได้มีค่ามากเท่านั้นเสียหน่อย

“เชื่อใจคุณภรรยาซะเหม่อ อยู่กับเขานานเท่าไรก็ได้ที่ลูกคิดว่าอยู่ได้ แต่ถ้าเขาทำให้ลูกเสียใจก็กลับมา” นิชารีย์ถอนใจซ้ำอีก “ถึงมันจะเป็นเรื่องธุรกิจแต่ถ้าให้เลือก เราก็เลือกลูกนะ”

หญิงสาวอยากจะร้องไห้เมื่อได้ยินคำนี้ คำว่าเรานั้นคงเหมารวมไปถึงบิดาของเธอด้วย ชายต่างชาติที่ไม่รักครอบครัวคนนั้น แม่ใครต่อใครจะบอกว่าเธอได้เค้าโครงใบหน้าที่ชวนมองมาจากเขา แต่เธอกลับไม่รู้สึกเลยว่าเลือดที่ไหลเวียนอยู่ครั้งหนึ่งจะมีความสำคัญเท่ากับวันที่ถูกขอให้ต้องแต่งงานกับภวิล

เธอยังจำสีหน้าของภวิลในวันนั้นได้ ไม่ยินดียินร้าย ไม่พูดอะไรสักคำ ตอนที่มองเธอเหมือนกับเป็นสินค้าที่เขาจ่ายเงินไปแล้ว ต่อให้แกะห่อออกมาแล้วเห็นว่ามีตำหนิก็คงทำอะไรไม่ได้

“แต่เค้าไม่ยอมทำตามที่เราตกลงกันนะคะ เค้าไม่ยอมจดทะเบียนสมรสอย่างที่เคยบอกไว้”

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกเหม่อ ทะเบียนสมรสเป็นแค่กระดาษแผ่นเดียวแหละ” คนเป็นแม่ไม่ได้ยกตัวเองเป็นตัวอย่างว่าขนาดมีมัน ก็ไม่อาจทำให้

ครอบครัวอยู่อย่างพร้อมหน้าและมีความสุขได้ “แม่เลือกทางที่ดีที่สุดให้เธอแล้ว แม่รักหนูนะ”

เธอมารู้กำลังจะบอกมารดากลับไปว่าเธอเองก็รักท่านเช่นกัน แต่หนีไปเห็นภริยาที่ยืนกอดดอกฟองอยู่บริเวณหน้าบ้านพักริมทะเลเสียก่อน ไม่แน่ใจนักว่าเขามาขึ้นฟังตั้งแต่เมื่อไร เพราะเธอได้ยินแต่เสียงลมจึงไม่ได้สังเกตเลยแม้แต่บ่อย

แต่ดูจากสีหน้า เขาคงยืนฟังนานแล้ว

แม้จะมีลมเย็นจากชายทะเลพัดมา แต่บรรยากาศของอาหารมื้อเย็นในครัวใหญ่ใกล้ที่พักไม่เป็นใจสักนิด ทั้งที่ภริยาไม่เอ่ยถึงเรื่องที่เขาได้ยิน แต่เธอมารู้ดีว่าภายในใจของเขาคงกำลังคุกรุ่นอยู่ไม่น้อย

อาหารทะเลเลิศรสตรงหน้านั้นอร่อยก็จริง แต่หญิงสาวกลับไม่กล้าแสดงความพอใจออกไปเพราะสีหน้าขมขื่นของชายหนุ่ม เธอจึงได้แต่กินเงียบๆ มีตั้มยำทะเลที่ไม่เผ็ดมากจนเกินไป ปูผัดผงกะหรี่ และกุ้งเผาตัวโตที่เธอไม่กล้าแกะ จนกระทั่งมันถูกส่งลงมาในจานโดยที่เขาไม่พูดอะไรสักคำ

“ขอบคุณค่ะ” บอกแล้วเธอก็ตักน้ำจิ้มซีฟู้ดราดมัน รู้ลึกซึ้งดีที่ไม่ต้องเกาะเองให้เล็บที่เพิ่งทำมาก่อนวันแต่งงานเสีย

เธอมารีลอมมองเขา ลมที่พัดแรงจนเสื้อแขนยาวสีขาวของเขาสะบัดไปไม่เป็นอุปสรรค ภริยาจะชอบแกะกุ้งมากจึงเอาแต่แกะมันให้เธอ ส่วนเขากินเพียงนิดหน่อยก่อนจะดูดนิ้วแล้วเช็ดมือกับกระดาษทิชชู

“อร่อยไหม” เขาคงเห็นว่าเธอตะกละถึงไม่ขัดจังหวะระหว่างที่เคี้ยว

“ค่ะ แต่คุณไม่ค่อยทานเลย”

“ทานมากเดี๋ยวจุ”

“ก็นั่งพักก่อนสิคะ มีเวลาอีกหลายชั่วโมงก่อนจะนอน” หญิงสาวพูดแล้วนึกได้เมื่อเห็นรอยยิ้มมุมปากและดวงตาพร่าของเขา เธอต้องไม่ลืมว่านี่คือการมาอันนี้มน

ใบหน้าของเธอคล้ายจะร้อนขึ้นมาเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ รู้สึกอึดขึ้นมาบ้าง
“ฉันขอถามอะไรสักอย่างได้ไหมคะ”

“ว่ามาสิ” ภาวิธคล่ายรอยยิ้มออกแล้วรีบบีร์จากขวดที่พรองไปแล้ว
ใส่แก้ว คีบน้ำแข็งอีกก้อนใส่ลงไป แต่กระนั้นเธอมารีก็รู้ว่าเขากำลังฟัง
“ทำไมถึงเป็นฉันคะ”

“ทำไมคุณถึงสงสัยนัก” เขาไม่ได้ทำเสียงว่ารำคาญ ดื่มเบียร์หนึ่งอีก
ตาเริ่มแดงนิดๆ “เพราะผมรู้จักคุณดี”

“เราเคยเจอกันสามครั้งเองนะคะ” เธอค้าน คิดว่าเขาเมา แต่อีกใจก็รู้ว่า
ภาวิธไม่ได้เมาแน่ เนื้อตัวของเขาแค่แดงขึ้นตามประสาชายหนุ่มที่มีผิวขาว
บาง เพราะเมื่อวันแต่งงานเหมือนเส้นเลือดทุกเส้นใต้ผิวหนังจะพร้อมใจกัน
ทำงานให้เห็นว่าเขามีผิวที่บางเพียงใด และยิ่งแดงขึ้นเมื่อเธอจูบเขาแทบทุก
ส่วนที่ริมฝีปากจะขยับไปถึง

เริ่มจากหัวไหล่ คอ แก้ม และจบที่ริมฝีปากอุ่นของเขา

ทุกอย่างเป็นไปตามอารมณ์อ่อนไหวเกินจะควบคุมทั้งนั้น

“คุณคงจะจำได้แค่นั้น” ภาวิธพูดตัดบทก่อนจะเรียกเช็กบิลแล้วหัน
มาสบตาคู่สนทนา “บอกแล้วไงให้เรียกผมว่าภักดิ์ ห้ามเรียกคุณอย่างนั้น
คุณอย่างนี้”

“ค่ะ” เธอมารีเผลอปาก นึกสงสัยว่าเขาคงจะสังเกตมาทั้งวันจนกระทั่ง
ตอนนี้ถึงยื่นข้อเสนอของตัวเองอีกครั้ง

จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วภาวิธก็งมมือเธอกลับไปที่บ้านพักหลังน้อย เขา
อาบน้ำก่อนแล้วนอนรอบนเตียง ปล่อยให้เธออาบน้ำอยู่นานสองนานโดยไม่
เร่งแต่อย่างใด นานจนเธอคิดว่าเขาคงจะหลับไปแล้ว แต่เปล่าเลย เมื่อออก
มาก็เห็นว่าเขานั่งทำอะไรสักอย่างหน้าโน้ตบุ๊กที่พกมาด้วย เวลานี้เขาสวม
แว่นสายตาซึ่งทำให้ดูอายุมากขึ้นอีกสักสามปี

เมื่อเห็นเธอเขาก็ถอดแว่น ปิดโน้ตบุ๊กแล้วลุกขึ้นมาช่วยเธอเป่าผม
แม่เจ้าตัวจะปฏิเสธแล้วก็ตาม

“คุณอายุเท่าไรคะ”

“ปีนี้กำลังจะสามสิบสี่ ทำไม ผมดูแก่เกินไปสำหรับคุณเธอ”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่อยากรู้” อายุของเธอคือยี่สิบเจ็ด แต่ดูที่หน้ากระຈກ
ตอนนี้ราวกับผู้หญิงอายุสามสิบด้วยซ้ำ

นั่นสิ ผู้หญิงแก่เร็วกว่า ยิ่งก่อนหน้านี้มีเรื่องเครียดจนทำให้เธอนอน
ไม่หลับ การที่ต้องแต่งงานกับคนที่ไม่รู้จักอย่างเขาทำให้เธอกังวล

“อายุของคุณไม่ได้มากไป แต่ฉันแค่สงสัยว่าคุณไม่มีใครที่กำลังคบหา
หรืออยากใช้ชีวิตด้วยกันบ้างเธอคะ ถึงมาเลือกฉัน ทั้งที่เราแทบไม่รู้จัก
กันเลย”

“ผมอยากมีครอบครัวเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม และนี้อยู่ในช่วงเวลา
นั้น” เขาหัวเราะเบาๆ ขณะสอปลายนิ้วเข้าไปในเรือนผมของเธอ ราวกับ
จะสำรวจว่ามันแห้งดีหรือยัง “แต่ผมรู้จักคุณดี ไม่ต้องห่วงหรอก”

คำพูดนั้นทำให้เธอหยุดคิด แน่หนอว่าคงเป็นเช่นนั้น เพราะการที่เขา
เลือกเธอจากผู้หญิงคนอื่นที่อาจหมายตาไว้ก็แสดงว่าเขาคงต้องสืบประวัติ
ของเธออยู่แล้ว

“บางทีฉันอาจจะพูดเรื่องโง่ๆ ออกไป” เธอมารีถอนใจ มองใบหน้า
ของชายหนุ่มในกระຈກ เขาอยู่ในชุดนอนแล้วแต่ต้องถอดออกแน่เหมือน
ชุดนอนที่เธอเพิ่งสวมเมื่อไม่กี่นาที่ก่อน “ถึงฉันจะไม่เคยเชื่อว่าการมี
ความสัมพันธ์กันจะถือว่าการผูกมัด แต่ลึกๆ แล้วฉันเองก็ไม่อยากจะทำ
แบบนั้นกับใครอีก เราไม่ได้แต่งงานด้วยความรักก็จริง แต่ฉันก็ไม่อยากให้
คุณทำเหมือนฉันเป็นของเล่น”

“คุณคิดแบบนั้นเพราะเรื่องทะเลาะเบาะแว้งสมรสใช่ไหม”

“ค่ะ”

“เอาเป็นว่าผมแสดงให้เห็นดีกว่าว่าคุณเป็นของเล่นจริงไหม” ภวลิ
หันมากระซิบแผ่ว เลื่อนมือโอบเอวของเธอเอาไว้อย่างมีจุดประสงค์

เธอหันมองเขา แต่ไม่ทันจะได้พูดก็ถูกดวงตาคู่ นั้นสะกดไว้เสียก่อน

ชายหนุ่มกระซิบอ้อมกอด จดริมฝีปากจูบบนหน้าผากแล้วคลอเคลียเข้ามา
ใกล้ริมฝีปากที่ละนิด จูบหลังแผ่วเบาไม่ให้เธอตื่นกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นอีก

“แต่ผมอยากให้คุณชอบนะ”

แม้ไม่ใช่ครั้งแรก แต่ภวีกก็ยังไม่อ่อนโยนกับเธอ แสดงให้เห็นว่าเธอเป็น
ของเล่นชิ้นโปรดที่เขาชอบไม่ว่าจะเป็นส่วนไหน ตั้งแต่เส้นผมไปถึงส่วนที่ลึก
ที่สุดที่เธอเองยังไม่วางใจนัก

เขาค่อยๆ สอนโดยไม่ใช้คำพูดสักคำ แต่ใช้การกระทำที่สามารถทำให้
เธอยอมเป็นศิษย์ได้ดี

หัวใจของเธออ่อนคลายลงหลังจากเต้นแรงไม่เป็นจังหวะเมื่อเริ่ม
สัมผัสเขา ผู้ชายที่มีเลือดเนื้อคนนี้

“รัก”

เธอเรียกชื่อเขาออกมาโดยไม่มีเหตุผล ไม่ใช่เพราะความรัก แต่เขาก็
ยิ้มแล้วจูบเธอ มอบทุกอย่างที่มีให้โดยมีเพียงเธอที่รับรู้ ก่อนจะซับไบน้ำลง
มาแนบอกแล้วกอดอีกฝ่ายเอาไว้ไม่ต่างกับหมอนข้าง

เธอมารีไม่เข้าใจสายใยผูกพันจากสัมผัสนี้สักเท่าไหร่ก็ขยับตัว
แล้วกอดตอบเขา

๓

ช่วงอันนี้ผมมีกิจกรรมที่เจอมารีกับภิวิลทำร่วมกันไม่กี่อย่าง นั่นคือไปเล่นน้ำทะเล กินอาหาร คุยกันเล็กน้อย และจบลงที่เตียง

ความสัมพันธ์ทางกายของทั้งคู่อยู่ในขั้นดีมากทีเดียว จนหญิงสาวได้แต่สงสัยว่าความสัมพันธ์อย่างอื่นแทบจะไม่มีค่าสำคัญเลยหรือ เขาดูแลเธอดีก็จริง แต่มันดีเกินไปจนเธออาจจะระแวงบ่อยๆ ว่าเมื่อหมดช่วงใจดีของเขาแล้วเธอคงจะทำใจลำบาก

ชายหนุ่มกุมมือเธอไว้เหมือนคู่รักหวานแหวว พาไปขึ้นรถเมื่อเก็บสัมภาระที่มีไม่มากเสร็จสิ้น ระหว่างทางกลับทั้งคู่แวะซื้อของฝากนิดหน่อย ก่อนจะแวะปั้มน้ำมัน เขายืนรอหน้าห้องน้ำมันราวกับกลัวว่าเธอจะหายไปแล้วพาเข้าไปในมินิมาร์ตเพื่อซื้อกาแฟกับหมากฝรั่ง แต่เธอกลับเดินไปหยิบขนมขบเคี้ยว เมื่อหันมาก็เห็นว่าเขากำลังทำหน้ามึนเพราะถูกปล่อยมือให้เดินคนเดียว

“ไม่ต้องจับมือตลอดก็ได้ค่ะ ฉันไม่หลงทางหรอก”

“ผมไม่ได้กลัวคุณหลงทาง แค่อยากจับ ไม่ใช่ว่าปล่อยมือแล้วคุณจะ

หลงไปไหนได้เสียหน่อย” ภวิสตอบเรียบๆ แต่ก็ไม่ได้มีที่ท้าวว่าอยากจะจับมือของเธออีก เขาต้องขมขื่นของเธอไปจ่ายเงินรวมกับส่วนของเขา ก่อนจะหันกลับมามองคนที่ยังทำหน้าที่ล่าละล้งอยากจะถาม

“ไม่ต้องพูดเรื่องเงินนะ แค่นี้เอง”

“ค่ะ แต่ฉันคิดว่าคุณจ่ายมากเกินไป ทั้งเรื่องที่มาเที่ยว ทุกอย่างเลย”

“เพราะเป็นคุณไม่ใช่หรือไง และคุณเป็นภรรยาผม”

เฉอมารีเถียงไม่ได้จึงพยักหน้ายอมรับ เขาพูดถูก และเธอต้องไม่ลืมว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในฐานะอะไร

ถือว่าเล่นเกมกัน...ที่ต้องทำคือเล่นให้สมบทบาท

“ขึ้นรถเถอะ เดี่ยวจะถึงบ้านค่า” เขาตัดบทแล้วจูงมือเธอกลับขึ้นรถ

ตลอดทางไม่ได้มีการพูดคุยเป็นพิเศษเธอจึงได้แต่นั่งฟังเพลง ทำให้พอรู้รสนิยมของเขาวาชอบเพลงแจ๊ส ถึงขนาดเผลอฮัมตามเพลงไปด้วยจนเธอแปลกใจ

เพลง “La Vie en rose” เป็นเพลงที่ถูกเปิดให้เล่นซ้ำบ่อยที่สุด แต่เฉอมารีไม่บ่นเพราะเธอเองก็ชอบเพลงนี้เช่นกัน แม้จะเป็นเวอร์ชันภาษาอังกฤษ แต่เธอรู้ว่าโลกที่มีแต่กุหลาบบานสะพรั่งนั้นไม่มีจริง

‘When you press me to your heart

I’m in a world apart

A world where roses bloom’

เนื้อเพลงนี้ทำให้เธอเผลอคิดว่า หากเขาถอดเธอแบบหัวใจ เธอจะตะแคงไปสู่โลกอีกฝั่งหนึ่งได้หรือไม่

เฉอมารีเผลอหลับไป ตื่นขึ้นมาก็เห็นว่าเขากำลังเลี้ยวรถเข้าไปในรั้วไม้สูงซึ่งมีตัวเสาต้านข้างเป็นปูนเปลือยหายไปไหน ทาวน์เฮาส์สีขาวหลังน้อยนี้ทำให้เธอตกหลุมรักทันทีที่เห็น ก่อนจะทันสังเกตว่าด้านข้างมีสนามหญ้า

เล็กๆ กับต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ไว้ดอก มีพื้นหินรูปทรงไม่ซ้ำกันปูเป็นทางไปยัง
ซึ่งข้ามน้ำงั่งสีขาวนวลที่ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ กับกระถางต้นเบญจมาศ กุหลาบหิน
และสาวน้อยประแป้ง ทุกอย่างจัดไว้เป็นสัดส่วน มีอีกหลายอย่างที่เธอสนใจ
จนต้องลงไปดูทันทีที่ลงจากรถ ลืมไปเสียสนิทว่าชายหนุ่มเจ้าของบ้านตัวจริง
กำลังหิวกระเพาะอยู่ด้านหลัง

“คุณจัดสวนเองหรือคะ” เธอถามเมื่อเห็นเขาเดินเฉียดมาใกล้ตอนที่
เธอย่อตัวลง ยกมือลูบใบของต้นประกายเงินที่อยู่ใกล้ๆ

“เปล่า คนที่เคยอยู่ก่อนหน้านี้จัดไว้”

อารมณ์ของเธอสะดุดลงเล็กน้อยเมื่อเขาพูดออกมาคลุมเครือ แต่ก็
เดาได้ว่าจะเป็นผู้หญิงคนก่อนของเขา พ่อของเธอเคยบอกว่าเขายึดติด
กับคนคนหนึ่งมากจนไม่ยอมเริ่มต้นใหม่ ความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นๆ
จึงเกิดขึ้นในรูปแบบของการเริ่มต้นได้ไม่นานก็จบลงเสียทุกครั้ง พ่อเตือน
เธอให้เผื่อใจไว้ว่าอาจต้องเสียใจ

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ความเสียใจของเธอคงไม่ใช่เรื่องใหญ่นักสำหรับ
พ่อ

“เธอชอบจัดสวนหรือคะ”

ภักดิ์ที่กำลังจะเดินเข้าบ้านหันกลับมามองเธอ “ก็ทำนองนั้น คุณไม่
ชอบมันหรือ”

“เปล่าค่ะ” เฉอมารัฐสีกแน่นหน้าอกแต่ยังยิ้ม “ฉันชอบค่ะ แต่คิดว่า
น่าจะจัดอะไรเพิ่มอีกสักหน่อยก็คงดี”

“จะทำอะไรก็ตามใจเถอะ ตอนนี้นั้นเป็นของคุณแล้ว”

ชายหนุ่มอนุญาตให้เธอทำได้ตามใจชอบ รวากับไม่มีเยื่อใยอะไร
หญิงสาวไม่รู้ว่าจะดีใจหรือเศร้าดีที่เขาทำทำไม่สนใจแบบนั้น วูบหนึ่งในใจเธอ
เกิดอยากรู้ขึ้นมาจากผู้หญิงคนก่อนของเขาเป็นคนแบบไหน แล้วหล่อนจะ
เสียใจไหมที่เขาสิ้นความผูกพันต้นไม้วงกนี้ไปด้วย

เฉอมารัฐลุกขึ้น เดินตามชายหนุ่มเข้าไปในบ้านรวากับหลุดเข้าไปใน

อีกทีหนึ่ง เหมือนอลิซที่ตามกระต่ายขาวไปโดยที่ยังไม่เห็นอนาคตแน่ชัด แต่คิดว่าเป็นการเริ่มต้นที่น่าตื่นเต้น

อาจมีสักวันเมื่อถึงเวลา เธอจะตื่นจากฝัน กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงที่เลวร้ายกว่านี้

ภิลัดตัดสินใจว่าจะไปส่งเหมอมารีทำงานพรุ่งนี้เช้าที่ภัตตาคาร ‘เอมรล’ ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว จากนั้นเขาก็จะไปทำงานที่บริษัทของตนเอง พอตกเย็นก็จะมารับกลับบ้านหลังนี้ด้วยกัน ข้าวของจำเป็นของเธอก็จะทยอยขนมาภายหลัง

เธอไม่ได้มีอะไรติดตัวที่จำเป็นหรอก เขาว่าแบบนั้น

หญิงสาวเดินสำรวจบ้านเงียบๆ ระหว่างที่ชายหนุ่มไปอาบน้ำ เริ่มตั้งแต่ห้องนั่งเล่นที่มีโทรทัศน์ขนาดใหญ่ เครื่องเสียง และเฟอร์นิเจอร์เข้าชุดแบบทันสมัย ห้องครัวที่มีอุปกรณ์ครบครันแต่ดูเย็นว้างเปล่าเหมือนกับว่าเขาเพิ่งจะย้ายเข้ามาพร้อมๆ กับเธอ จึงไม่ได้เตรียมของอะไรไว้นอกจากน้ำดื่ม

เหมอมารีถอนใจ บ้านหลังนี้เป็นบ้านเก่า แต่ใหม่สำหรับเธอเท่านั้น

หญิงสาวเข้ามาในห้องนอน นั่งลงบนเตียงขนาดใหญ่ อัดคิดไม่ได้ว่าเตียงสปริงนุ่มก่อนหน้านี้จะมีใครเคยเป็นเจ้าของ ผู้หญิงแบบไหนที่จะนอนหนุนหมอนอีกใบข้างภิลัด หรือบางทีเขาอาจจะไม่ให้ใครมาค้างคืน เพียงมีสัมพันธ์แล้วก็แยกย้ายกันไป

เธอส่ายหน้ากับความคิดหมกมุ่นของตัวเอง เรื่องที่ผ่านมาแล้วไม่ควรคิดถึงให้ปวดหัว ถึงอดีตของเขาจะมีใคร แต่ปัจจุบันนี้เธอคือคนที่มีสิทธิ์ต่างหาก แม้จะเป็นสิทธิ์ที่ยังไม่มั่นคงนักก็ตาม

ถ้ารู้สึกถึงความรักบ้างสักนิด หัวใจของเธอคงหนักแน่นกว่านี้

เหมอมารีไม่อยากนั่งบนเตียงนี้อีก เธอจึงลุกขึ้นเดินออกไปหยิบกระเป๋าของตัวเองแล้วเอาของใช้บางส่วนมาจัดวางบนโต๊ะเครื่องแป้ง ของ

ทั้งหมดนั้นแม่ของเธอคงเป็นคนเตรียมให้ ทั้งเสื้อผ้า กระเป๋ เครื่องสำอาง ครีมนันแดด หรือแม้แต่ น้ำหอมขวดโปรด

บางทีภริยาคงบอกแต่แรกแล้ว คนเตรียมถึงเตรียมได้ครบครันแบบนี้ โต๊ะเครื่องแป้งว่างเปล่าดูมีชีวิตขึ้นเมื่อถูกของใช้ส่วนตัวเข้ามาเติมเต็ม เเมอมารีจ้ดวงใจให้มันเป็นระเบียบเพราะไม่อยากให้เจ้าของบ้านบ่นตั้งแต่วันแรกว่าเธอทำรก ปลายนิ้วของเธอควานเจอบางสิ่งที่ตัวเองซ่อนอยู่ลึกสุดของกระเป๋าเดินทาง รวมอยู่กับยานอนหลับที่เธอมักใช้เมื่อรู้สึกว่าการพักผ่อน หญิงสาวตัดสินใจเก็บมันเอาไว้ในลิ้นชักข้างๆ ที่คิดว่าชายหนุ่มคงจะไม่มีทางหาเจอ

มันเป็นแผนยาคุมกำเนิดที่เธอเริ่มกินตั้งแต่ก่อนจะถึงวันแต่งงาน ตั้งใจว่าจะต้องป้องกัน หากวันหนึ่งที่สัมพันธ์ของเธอกับเขาต้องจบลง จะได้ไม่ต้องมีการะผูกพันต่อกันอีก ซึ่งเธอคงคาดการณ์ไว้ถูก เพราะที่ผ่านมานั้นเขาไม่ได้วางแผนป้องกันอะไรเลย

ที่สำคัญ เธอกลัวถูกทิ้งขว้างเมื่อเขาเบื่อขึ้นมา

ภริยาคงเปลี่ยนผู้หญิงเหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ต่างอะไรกับที่เธอชอบเสื้อสวยๆ ตัวใหม่

เเมอมารีถอนใจ แล้วหยิบเสื้อออกมาจากกระเป๋า เตรียมจัดเข้าตู้เสื้อผ้าซึ่งเป็นบานเลื่อน ภายในมีเสื้อผ้าของเขาจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ไล่เจดสีอ่อนไปเข้มแบบเดียวกับที่เธอเองก็ทำเมื่ออยู่บ้านเพื่อจะหาง่าย ทว่าในนั้นกลับมีเสื้อผ้าผู้หญิงที่ยังแอบเอาไว้อีกฝั่ง

มือของเธอเย็นลงทีละนิดขณะย่อตัวลงเปิดลิ้นชักออกซ้าๆ ซึ่งเป็นอย่างที่คาด คือมีทั้งเสื้อในและกางเกงในที่ผู้หญิงของเขาทิ้งเอาไว้ให้ดูต่างหน้า เสียงเปิดประตูด้านหลังดังขึ้นชัดเจนจะทำให้เธอหันไปมอง ชายหนุ่มที่ยังมีหยดน้ำพราวเกาะตามผิวหนังนุ่งผ้าเช็ดตัวสีขาวผืนเดียวมองเธอหน้าหนึ่ง รวกับว่าทำอะไรไม่ถูกที่เห็นว่าเธอเจอของของผู้หญิงคนอื่น

“จะให้ฉันทำยังไงกับของพวกนี้คะ”

“ไม่ต้องทำอะไร” ภาวิไลเดินเข้ามาใกล้แล้วเอื้อมมือไปหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กมาเช็ดผมที่ยังเปียก เฉอมารีเบือนหน้าหลบหยดน้ำที่กระเด็นมาอย่างนึกโกรธ

“เพราะของพวกนี้ผมเป็นคนซื้อ”

“เลิกกันไปแล้วแต่เก็บของที่ซื้อให้ไว้เหอะคะ ทำไมไม่ให้หล่อนเก็บไปให้หมด”

“คุณไม่เห็นจำเป็นต้องสนใจ มันก็แค่ของใช้เอง”

เฉอมารีกำมือแน่น ลูกขึ้นแล้วปิดประตูตู้เสื้อผ้าเสียงดัง เตรียมจะเดินหนีแต่ก็ถูกรวบตัวเอาไว้เสียก่อน

“คุณหึงเหอะ” ดวงตาของเขาแพรวพราวขึ้นคล้ายกับพอใจ ปลายจมูกบิดป้ายเฉียดแก้มเธอไปมาอย่างจงใจแกล้ง มุมปากยกยิ้มเมื่อเห็นว่าเธอเริ่มขัดขึ้นด้วยความโกรธยิ่งขึ้น

“ถ้าคุณชอบ จะเอาไปใส่ต่อก็ได้นะ” ภาวิไลกระซิบข้างหูแผ่วเบา แต่เฉอมารีผลักออก

“ทุเรศ!”

เขายักไหล่แล้วถอยออกไป ไม่อยากต่อลื้อต่อเถียงแล้ว “บอกไว้ก่อนว่าห้ามเอาไปทิ้ง เสื้อผ้าพวกนั้นมีเจ้าของอยู่แล้ว”

หญิงสาวเม้มปากก่อนจะเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นชายหนุ่มหยิบเสื้อผ้าแล้วปลดผ้าเช็ดตัวออกเพื่อจะแต่งตัว

เฉอมารีไม่มองหน้าอีกฝ่ายจนข้ามวัน เมื่อคืนเธอก็นอนหันหลังให้เขา แม้จะรู้ตัวว่าถูกกอดจากด้านหลังทั้งคืนไม่ต่างจากหมอนข้าง แต่เขาคงไม่สนใจด้วยซ้ำว่าเธอกำลังเคืองใจอยู่จึงหลับสบายไม่รู้เรื่อง

เธอแกะมือของเขาส่งแล้วลุกขึ้นนั่ง เตรียมจะไปอาบน้ำแต่งตัว แต่ก็ถูกคนที่เพิ่งตื่นดังกลับมากอดอีก บางทีเธอควรจำบ้างว่าในช่วงที่ไปเที่ยวฮันนีมูนนั้น พ่อเธอลุกขึ้นตอนเช้าก็จะถูกเขาตื๊งกลับมาแบบนี้ทุกวัน จับ

ให้หันมาหาแล้วซุกหน้าลงกับชอกคอ พร่ำจูบแก้มทำให้หัวใจของเธอสั่นไหว

“ยังโกรธอยู่อีกหรือ” ภวิลกระซิบแล้วหอมแก้มคนในอ้อมกอดทั้งที่ยังไม่ยอมลืมตาขึ้น มือบิดป้ายเลิกชายเสื้อยืดสีขาวที่อีกฝ่ายสวมไว้ขึ้นมา แล้วลูบไล้แผ่นหลัง สัมผัสร้อนที่ฝ่ามือปลุกประสาทสัมผัสของเหมอมารีให้ตื่นตัวจนต้องดันเข่าออกไป

ถึงเขาจะเคยสัมผัสเธอมาแล้วทั้งตัวก็จริง แต่ไม่ใช่เวลานี้

“คะ” เธอตอบเสียงแข็ง “ฉันต้องรีบไปทำงานด้วย”

“ก็บอกแล้วว่าผมจะไปส่ง” เขาบอกแล้วค่อยๆ ยันตัวขึ้นนั่งข้างร่างกายอีกครั้งหนึ่งยังอยู่ใต้ผ้าห่ม ใบหน้าจั่วเจีย เส้นผมดำขลับที่เธอเคยขยี้มขยี้เมื่อคราวที่ถูกรักหนักหน่วงนั้นยุ่งไม่เป็นทรง

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรีบแล้ว ฉันจะไปอาบน้ำ” เหมอมารีถอนใจ ซิงลุกขึ้นแล้วเดินหนีออกมาก่อน เธอไม่อยากมองหน้าเขานานัก พอมีสัมผัสลึกลับซึ่งกันแล้วเธอก็คิดถึงร่างกายของเขาในทางนั้นทุกที ชายหนุ่มเป็นคนตัวสูงและผอมจึงทำให้ดูเหมือนงังก้าง แขนของเขานั้นเหมือนจะเป็นกรงเหล็ก ยามที่วางไถ่เธอตอนอยู่บนเตียง เวลาออกก็เหมือนเชือกบางๆ ที่รัดเธอเอาไว้ แต่สามารถบิดให้เจ็บได้ในเวลาเดียวกัน

หญิงสาวลูบเนื้อตัวไต่หยาดน้ำอุ่น รู้ดีว่าไม่มีส่วนไหนที่ตนเองเคยสัมผัสเพียงผู้เดียวอีกแล้ว วูบหนึ่งในตอนที่เขาพร่ำจูบบนตัวเธอเป็นจุดๆ ไล่ไปเน้นซ้ำแต่หนักหน่วงนั้น เธอคิดว่านั้นอาจเป็นวิธีแสดงความรักของเขา ทว่ามาตอนนี้เธอรู้แล้วว่ามันเป็นเพราะการมรณมากกว่า

ภวิลแค่ต้องการสัมผัส ครอบครอง และทำให้เธอสนุกไปกับเขาเท่านั้น

ยิ่งเธอคล้อยตามเขาได้มาก ก็ยิ่งหมายความว่าเขาเก่ง เอาชนะความกระดากอายของเธอได้

เหมอมารีปิดน้ำ เพราะรู้ว่าร่างกายคงไม่สามารถชำระให้สะอาดไปมากกว่านี้อีกแล้ว แม้ภายนอกจะยังไม่ต่างจากคนคนเดิม แต่ภายในใจ

หญิงสาวรู้ตัวที่กำลังเสียความศรัทธาในตัวเองไปหมดสิ้น

เธอยอมอยู่กับเขาเพราะเงิน ยอมให้เขาทำตามใจได้ไม่ต่างกับผู้หญิงที่เอาตัวเข้าแลก

“คุณอาบน้ำเร็วจัง” ภวืลทักทันทีที่เห็นเธอออกมาจากห้องน้ำ แต่เขาคงเร็วกว่าเพราะเวลานี้กำลังติดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ละเม็ดจนมาถึงที่หน้าอก

“ไปอาบอีกห้องเหอะ” เธอถามทั้งที่รู้ ในบ้านนี้มีห้องอาบน้ำอีกห้อง แต่ในห้องนั้นไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น

“ครับ”

สมน้ำหน้า!

“คุณผูกเงไทได้ไหม” ชายหนุ่มไม่รอคำตอบเมื่อเห็นว่าเธอหยุดคิด เขาก้าวเข้ามาใกล้แล้วยื่นเงไทสีดำเส้นบางที่คงดูทันสมัยให้ เชิดหน้าแล้วจับปกเสื้อขึ้นรอ

“คุณน่าจะผูกเองเป็นนะคะ” เธอผูกเงไทให้เขาช้าๆ ดวงตาจ้องมองแต่มือของตนเองกำลังสาละวนอยู่

“มีคนทำให้สบายกว่า”

เธอมารีงยหน้ามองคนพูดแต่ก็เข้าไป ดวงตาของเธอปิดลงเสียก่อนเมื่อถูกเขารั้งตัวเข้ามาชิดแล้วจูบ เขาเก่งเรื่องนี้ เรื่องที่ทำให้เธอสั่นไหวหลอมละลาย และเมื่อถอนริมฝีปากออกเขาก็จูบเธอเบาๆ อีกสองครั้งจนเธอต้องเบือนหน้าหนี และจับแขนของเขาเอาไว้เหมือนเป็นที่ยึดเหนี่ยวไม่ให้เสียการทรงตัว

“หายโกรธรึยัง” ภวืลถามก่อนจะเสนอทางออกเมื่อเธอไม่ตอบ “ผมจะเก็บของพวกนั้นไปที่อื่น คุณจะได้ไม่หงุดหงิดอีก”

“ก็ตามใจละ นั่นของคุณนี่คะ” เพราะเขาพูดเรื่องนั้นขึ้นมาอีกนั่นแหละ ทำให้เธอสับสนจนได้สนิททีเดียว

“ตกลงตามนั้น”

ชายหนุ่มสรุปลแล้วคลายอ้อมแขนออก ไม่สนใจแม้ว่าเสื้อของตัวเองจะเปียกไปด้วยเพราะเมื่อครู่ปลายผมที่ยังเปียกของเธอระกับบ่าของเขา นางรอรอเธอแต่งตัวแต่งหน้า แล้วจึงมือไปขึ้นรถเหมือนเด็ก พาไปแวะร้านอาหารที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงทั้งที่ครอบครัวของเธอก็เปิดร้านอาหาร

“คุณทานข้าวที่นั่นมาทั้งชีวิตไม่เบื่อบ้างหรือไง” เขามันเหมือนตาแก่เมื่อเธอบอกว่าอยากกินมื้อเช้าที่ภัตตาคารของตัวเองมากกว่า

“ไม่ค่ะ ที่นั่นเป็นของครอบครัว จะเบื่อได้ยังไง”

ชายหนุ่มยกไหล่แล้วตีหมาแพะหอมกรุ่น เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ได้ไม่นานก็ยึดตัวนั่งหลังตรง สายตามองผ่านเธอไปยังด้านหลัง สีหน้าของเขาเริ่มเปลี่ยนไป ริมฝีปากที่เหมือนจะยิ้มน้อยๆ ค่อยคลายออก ดวงตาคมเสหลบมองออกไปนอกหน้าต่างด้านข้างแทน

“ภักคะ” เสียงของผู้หญิงที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้เธอมารีหันขวับไปมอง

“พี่เซอร์รีคะ ของที่สั่งวันนี้ยังไม่มาเลยคะ”

เสียงของเด็กสาวดังขึ้น ทำให้คนที่กำลังยืนเหม่อออกไปนอกร้านหันกลับมา

“จะนิด เดี่ยวพี่ตามเอง” เธอบอกแล้วเดินกลับเข้ามาหลังเคาน์เตอร์หยิบสมุดจดเบอร์โทรศัพท์แล้วใช้โทรศัพท์ของร้านโทร. ไปตามของสดที่ยังมาไม่ถึง ดวงตามองกวาดไปในภัตตาคารของครอบครัวซึ่งใช้แสงไฟสลัวเป็นส่วนประกอบหลักเพื่อให้ความรู้สึกอบอุ่น การตกแต่งและบรรยากาศทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่เธอคุ้นเคยมาแต่เล็กแต่น้อย ถึงพอกับแม่จะแยกทางกันก็จริง แต่ทั้งคู่ไม่ได้กีดกันให้เธอไปมาหาสู่อีกฝ่ายหนึ่ง

‘เอมรล’ แปลว่าสหวัน เป็นชื่อที่แม่ของเธอเป็นคนช่วยตั้งให้ เมื่อครั้งความรักของทั้งคู่กำลังเริ่มต้นไปได้ดี แต่ภัตตาคารนี้เป็นของไมเคิล บิดาของเธอ เขาเริ่มจากการเป็นเซฟ ก่อนจะขยับขยายโดยใช้เงินเก็บมาเปิดร้านของตัวเอง แต่งงานกับมารดาของเธอ แล้วหย่าขาดจากกันเมื่อตอนเธออายุได้เก้าขวบ

เหมอมาริอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เด็กจึงรู้ว่าร้านมีการตกแต่งเพิ่มเติมบ้างตามกาลเวลา พนักงานเปลี่ยนหน้าไปเรื่อย มีเซฟี่ใหม่ที่จ้างมาอีกหลายคน ผ่านช่วงเศรษฐกิจไม่ดีจนเกือบขาดทุนมาหลายครั้ง แต่ครั้งล่าสุดนั้นได้กวิลเป็นคนช่วยเรื่องการเงินในเวลาที่ยืดตาดจนพอดี

แต่เธอไม่รู้ว่ใจจริงของเขาคิดอะไรอยู่ถึงยื่นข้อเสนอหนึ่งง่าย ๆ แม้แต่งานกันแล้ว เขาก็ดูแลเธอเป็นอย่างดี มารับมาส่งได้เกือบสัปดาห์แล้ว ก็จริง แต่ว่าเธอกลับไม่รู้สึกลสบายใจเลย

วันแรกที่กลับมาทำงานหลังจากฮันนิมุนนั้น เธอจำผู้หญิงคนที่ตรงเข้ามาทักทายเขาได้ ใบหน้าสวยเนียนที่แม่ไม่ได้แต่งหน้าจัดจ้านก็ยังสวย ผิวของหล่อเป็นสีน้ำผึ้งนวลเนียน สวมเดรสผ้าลึวลีลาวาแซ่สนั่นแว่อก อาจเป็นสโตร์การแต่งตัวที่ไม่ได้ต้องการให้ยั่ววนเสียทีเดียว จึงสวมสร้อยลูกปัดแบบยิปซีหลายเส้นเอาไว้ด้วย

เธอยังจำเสียงกระพรวนกริ่งกรังจากสร้อยข้อมือยิปซีของผู้หญิงคนนั้นได้ดียามที่กวิลหลุดลุกขึ้นยืนแล้วลากหล่อนออกไปจากตรงนั้น ทั้งคู่หายไปด้วยกันหลายนาที่ก่อนที่จะจะกลับมา สีหน้าหงุดหงิดใจ เมื่อถามถึงผู้หญิงคนนั้นเขาก็บอกเพียงว่าเป็นเพื่อนเก่าที่ไม่ต้องการให้เธอรู้จัก

เหมอมาริถามเรื่องนี้อีกหลายครั้งแต่ว่าชายหนุ่มกลับรวนเธอ ทำให้ทะเลาะกันอยู่หลายวันก่อนจะดีขึ้นเมื่อเธอพยายามจะลืมๆ มันไปและไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

แต่หญิงสาวรู้ดีว่ามันยังคงทำให้เธอกังวลใจอยู่ตลอด แม้ตอนที่นอนข้างเขา ถูกกอดหรือจูบก็รู้สึกอะไรอีก เธอนอนหันหลังให้เขามาตลอดหลายวันซึ่งเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร ไม่บังคับให้เธอต้องฝันใจซึ่งเป็นข้อดีที่เธอพอใจ ไม่อย่างนั้นอาจจะเกลียดเขามากขึ้นมาก็เป็นได้

“พี่เซอร์รี่เป็นอะไรี่เปล่ละคะ หน้าซีดเซียว” นิดหนอยทักขึ้นแล้วจับแขนของเธอพาไปนั่งเก้าอี้ที่จัดไว้สำหรับแขก เหมอมาริเบือนหน้าหนีแล้วแอบปาดน้ำตาที่เอ่อขึ้นมำทั้ง เซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อนสีงาช้างสะอาดที่สวมอยู่ที่เอว

เวลานี้เธอกำลังเตรียมงานเหมือนทุกวันในฐานะของผู้จัดการร้าน ดังนั้นเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องงานต้องจัดทิ้งไปให้หมด

เธอก็มองยูนิฟอร์มที่ตัวเองภูมิใจ ต้องใช้เวลานานหลายปีกว่าจะสามารถทำงานนี้ได้เพื่อสร้างกำลังใจ มันไม่ได้แค่สวย แต่เป็นสิ่งที่เธอรักด้วย

“ยาตมคะ” หลังจากนิตหน้อยส่งเสียงดัง ปูเป่ สาวเสิร์ฟที่เป็นเพื่อนแต่เริ่มทำงานนี้มาก่อนก็เดินเร็วๆ มาหา ทั้งคู่ดูคล้ายกันแม้จะไม่ได้เป็นพี่น้อง ผิวขาวเหลือง ตาเรียว ตูมุ่มมันยามทำงาน แต่ปูเป่ตัวมกว่าเล็กน้อย

“เวียนหัวนะ สงสัยจะเครียดไปหน่อย”

“หมูนีพีเซอร์รีทำหน้าเครียดตลอดเลย มีอะไรไม่สบายใจรีบเล่าคะ”

“อย่าเรียกพีเซอร์รีนะ พีเฉอไม่ชอบให้เรียกแบบนี้” คนที่อยู่มานานกว่าหันไปบอก ทำให้เพื่อนสาวมีสีหน้าตกใจ

“อ้าว ขอโทษคะ นิตเฉลอเรียกตามเซฟเคย์”

“ไม่เป็นไรหรอกนิต เรื่องเล็กน้อยเอง” เฉอมารีพอเข้าใจว่าชื่อของเธอเน้นเรียกยาก เคลวินที่เป็นเซฟฝรั่งจึงเรียกเธอว่าเซอร์รี ในขณะที่คนอื่นเรียกเฉอ ก็มีแต่นิตหนอยนั่นแหละที่เพิ่งจะมาทำงานแล้วเรียกแบบนี้

เฉอหมายถึงตันไม้ นิชารีย์เป็นคนตั้งให้เพราะอยากให้เธอเป็นเหมือนตันไม้ที่ให้ร่มเย็น แต่บิดาอยากจะให้ชื่อ มาริอา ดังนั้นทั้งคู่จึงให้เธอใช้ชื่อ เฉอมารี

ชื่อนี้คงเป็นสิ่งเดียวที่หญิงสาวคิดว่าเป็นสิ่งที่ทั้งคู่ตั้งใจร่วมกันที่จะมอบให้แก่เธอ

“พีเฉอนั้นแหละคะ อะไรไม่ชอบก็ควรบอกสิ เก็บไว้อยู่ได้” ปูเป่เอ็ดทั้งที่เด็กกว่า

“ไม่เอา่น่า นิตหนอยจะร้องไห้แล้วนะ”

เธอรีบปลอบ มาคิดดูแล้วสิ่งที่ทั้งคู่ต่างกันก็คงเป็นเรื่องความโง่ผางด้วย เพราะปูเป่เป็นคนพูดตรงกว่ามาก ส่วนนิตหนอยก็นิดหนอยสมชื่ออะไรนิตอะไรหนอยก็จะรู้สึกผิดและซึ่มไปได้ตลอด

“ขอโทษนะค่ะ”

คราวนี้คนพูดไม่ใช่คนไหนเลย แต่เป็นหญิงสาวที่เพิ่งก้าวเข้ามาในร้าน

“ขอโทษนะค่ะคุณลูกค้า ร้านของเราเปิดตอนสิบโมงครึ่งนะค่ะ ถ้าจะรอทานอาหารอาจต้องรออีกสักครึ่งชั่วโมง ระหว่างรอเราจะมีบริการน้ำดื่มให้ก่อนนะค่ะ” ปูเปี๊ยะสวมวิญญาณสาวเสิร์ฟปรีชาไปหาลูกค้าสาวในสายตาของตัวเอง แต่หญิงสาวคนนั้นกลับยิ้มกว้าง จนราวกับว่ารอยยิ้มนั้นจะขับผิวสีน้ำผึ้งให้สว่างไสวกว่าเดิม

“เปล่าค่ะ ฉันมาหาคุณเฉอะ”

เฉอะมารีลุกขึ้น มองคนที่ก้าวเท้าเดินเข้ามาใกล้ ได้ยินเสียงกระพรวนกริ่งกริ่งดังขึ้นมาตามจังหวะ

นั้ทพรพยายามยิ้มเพื่อให้คนตรงหน้าสบายใจ แต่ท่าทางการปรากฏตัวของเธอจะทำให้อีกฝ่ายเครียดไม่น้อย แน่ละ เท่าที่รู้เฉอะมารีเป็นแบบนี้ผู้หญิงเรียบๆ ที่ดูไม่ได้มีเสน่ห์อะไรมากมาย แต่น่าสงสัยนักว่าจะทำไมทำให้ภวียอมหยุดได้ ซ้ำยังลากเธอออกมาตอนที่พบกันแล้วกำชับว่าห้ามสอดมือเข้ามายุ่งระหว่างชีวิตคู่ของเขากับผู้หญิงคนนั้นอีก

แต่ใครจะสนล่ะ ก็เธออยากรู้ อยากเห็นเลยอดที่จะสืบหาและมาทำความรู้จักไม่ได้

“เรียกฉันว่าบีก็ได้ค่ะ ภัคก็เรียกแบบนั้น”

“ค่ะ คุณบี” เฉอะมารีที่ตอนนี้ร่วมโต๊ะอย่างจำยอมนั่งนิ่งเหมือนหุ่นยนต์ ดูไร้ความรู้สึกไปแล้ว “มีธุระอะไรกับฉันค่ะ”

“มีเมนูอะไรแนะนำมั้ยคะ ขอสั่งอาหารเผื่อไว้เพราะเราคงคุยกันได้นานๆ” นั้ทพรบอกแล้วมองคนที่ทำสีหน้าลำบากใจออกมาอย่างพอใจ เธออยากซื้อเวลากับอีกฝ่ายเพราะกว่าจะมาถึงนี้ได้ก็ต้องใช้ความพยายามพอควร ไม่อยากจะถูกไล่ออกไปง่ายๆ เสียด้วย

และก็เป็นดังคาด เฉอะมารีลุกไปจากโต๊ะและกลับมาพร้อมเมนูอาหาร

หยุดยืนข้างๆ พร้อมกระดาศปากกาในมือ ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มตัว โดยไม่ต้องพึ่งเด็กเสิร์ฟ

“ปกติแล้วเราจะมิบุฟเฟต์วันพุธค่ะ ส่วนวันนี้ก็ตามเมนู” ท่าทางไม่เชิงว่าเต็มใจบริการนั้นทำให้ลัทพรยิ้มที่มุมปาก

“ถ้าอย่างนั้นขอเป็น Brunch ธรรมดาดีกว่าค่ะ แล้วก็น้ำส้ม”

เมอมารีจตุรยการอาหาร รับเมนูที่ยังไม่ได้เปิดกลับคืนไปทำหน้าที่ส่งสาตาไปยังบูเป้และนิตหน้อยเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร ก่อนจะกลับมาหาลูกค้าสาวอีกครั้ง

“คุณเป็นเพื่อนกับคุณภัคหรือคะ” คราวนี้หญิงสาวถามออกมาก่อน ช้อนความหึงหวงทางสาตาเอาไว้ไม่มิด

เมอมารีดูเหมือนจะไม่รู้วิธีการรับมือกับเธอเสียเลย

“เป็นเพื่อนเที่ยวเพื่อนนอนจะถูกกว่าค่ะ” คำตอบพร้อมรอยยิ้มนั้นทำให้คนฟังนิ่งไป เปิดโอกาสให้ลัทพรพูดต่อได้สะดวกยิ่งขึ้น “กับภัคเรารู้จักกันสมัยไปเรียนปริญญาโทที่อังกฤษ อยู่ต่างประเทศก็คงเหงาเป็นเรื่องธรรมดา เราเลยได้คบกัน เที่ยวกัน จนเขาจบก็กลับมาก่อน แต่ฉันเรียนเอกต่อ จากตอนนั้นก็น่าจะสักสามปีได้แล้ว ไม่เคยได้ข่าว พอมาเจอแล้วรู้ว่าแต่งงานแล้วก็เลยแปลกใจค่ะ”

“คุณบีต้องการอะไรจากฉันคะ”

“อยากรู้จักเท่านั้นค่ะ คิดว่าหลังจากนี้เราคงจะได้เจอกันบ่อย”

เมอมารีทำหน้าที่เพื่อน คงเพราะรู้ว่าเธอกำลังยั่วให้โกรธด้วยคำพูดคลุมเครือแบบนั้น

“ช่วยตามอาหารให้ด้วยนะคะ” ลัทพรยกข้อมือดูนาฬิกา “เดี๋ยวบีมีธุระไปต่อช่วงบ่าย”

“ค่ะ”

เมอมารีตอบแล้วกลับไปทำตามหน้าที่ของตัวเอง ยกแซนด์วิชกับน้ำส้มมาให้แก่คนที่อยู่ในฐานะลูกค้า แล้วก็ปล่อยให้เธอกิน คล้อยหลัง

จากนั้นไม่นานก็มีลูกค้ารายต่อไปเข้ามาทำให้ไม่อาจอยู่นิ่งได้นานนัก

หญิงสาวเริ่มวิ่ง่วนทำทั้งหน้าที่ผู้จัดการและส่วนอื่นๆ ไปพร้อมกัน ทำเอาคนที่อยากเป็นเพื่อนใหม่อดมองอย่างเพลิดเพลินไม่ได้ นลัทพรเรียกพนักงานสาวอีกคนมาเช็กบิลเมื่อตรงหน้ามีเพียงจานเปล่าและแก้วน้ำส้มที่เหลือน้อยนิด

ลูกค้าผิวสีน้ำผึ้งให้ทิปพนักงานสาวคนนั้นมากพอดู เพื่อที่อีกฝ่ายจะได้พูดถึงเธอกับเพื่อนอีกสักครั้งเรื่องทิปนี้

ภวิธแปลกใจไม่น้อยที่เฉอมารีเจียบผิตปกติตลอดทางที่อยู่ในรถหลายวันที่ผ่านมาถึงจะมีกระทบกระทั้งกันบ้าง แต่เขาคิดว่ามันดีขึ้นกว่าจุดนี้มาก เพราะตอนนี้เธอเอาแต่ทำหน้านิ่ง ไม่พูด เหมิน ไม่สนใจคำพูดของเขาลักคำ

หรือเธออาจจะเครียด เพราะงานร้านอาหารนั้นไม่มีวันหยุด ซึ่งมันก็เป็นปัญหาที่แก้ไม่ตกของเขาเช่นกัน

เฉอมารีรักที่นั่น ไม่ยอมลงงานแม้แต่วันเดียว ขนาดช่วงฮันนีมูน เองเองยังต้องวางแผนกับแม่ของเธอ

“เฉอม!” ชายหนุ่มเรียกภรรยาเสียงเข้มซ้ำเป็นครั้งที่สาม เมื่อเห็นว่าพอเข้ามาในบ้านหญิงสาวก็เดินหนีไปอีกทาง

“ต้องการอะไรคะ” เธอหันมาตามที่เรียกก็จริง แต่แสดงสีหน้าไม่พอใจนัก

“คุณเป็นอะไรอีก เกิดอารมณ์ไม่ดีเรื่องอะไร”

ถามออกไปแล้วเขาก็มองเธออยู่ครู่ใหญ่ เฉอมารีเหมือนอยากจะพูดอะไร แต่ก็แค่แหม้มปาก กำมือก่อนจะคลายออก

“วันนี้คุณมีมาหาฉันที่ร้าน” บอกเท่านั้นแล้วเธอก็เจียบ

“แล้วเค้าไปหาคุณทำไม”

“ฉันควรถามคุณมากกว่านะคะ ว่าผู้หญิงคนที่เป็นอดีตคู่นอนของคุณ

มหาฉันทาไหม” เธอมารีขึ้นเสียง โยนกระเป๋าสะพายลงบนโซฟา ไม่ได้รุนแรง แต่ก็ไม่ใช่อาภักปฏิกิริยาปกติของเธอ

“มันจบไปนานแล้วเธอ ผมเพิ่งเจอเขาอีกวันนั้น แล้วก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย” เขาพยายามอธิบายแต่ก็ดูจะไร้ผล หญิงสาวกลอกตามองเพดาน แล้วหันหน้ามองไปทางอื่นเมื่อน้ำหล่อเลี้ยงรอบดวงตาเริ่มเพิ่มขึ้นมากกว่าปกติ

“มันไม่ได้มีอะไรจริงๆ” ภวิลเอ่ยด้วยเสียงที่จริงจังมากขึ้น “คุณก็เห็นว่าเรายู่ด้วยกันตลอด ผมไปรับไปส่งคุณ นอกเหนือจากนั้นก็ทำงาน จะเอาเวลาที่ไหนไปเจอเขา”

“ฉันยังไม่ได้อธิบายสักหน่อยว่าฉันคิดว่าพวกคุณแอบพบกัน ทำไมแก้ตัวอย่างนั้นล่ะคะ”

ชายหนุ่มอยากจะถูกข่มขืนเมื่อถูกตีรวนแบบนี้ เธอกำลังไม่มีเหตุผล

“ถ้าผมจะซ่อนความลับอะไรจริงๆ คุณจะไม่มีวันรู้แน่เธอ แต่ที่ผมยืนยันด้วยศักดิ์ศรีของตัวเองว่าฉันไม่มีอะไรไปมากกว่านั้น” เขาหันหลังมือข้างซ้ายให้เธอเห็นแหวนเพชรเม็ดเล็กบนตัวเรือนที่ทำจากทองคำขาวซึ่งเธอมารีเป็นคนสวมให้ “นี่มันหมายความว่าอะไรรู้ไหม เราแต่งงานกันแล้ว คุณควรเชื่อใจผมบ้าง”

“นั่นมันก็แค่แหวน”

“สำหรับคุณอาจจะใช่ แต่ไม่ใช่กับผม” ภวิลยืนยัน “ถึงคุณจะได้รู้สักว่าเราผูกพันกัน แต่นั่นมันเป็นแค่ความคิดของคุณ”

เธอมารีเสียบไปเมื่อเถียงไม่ได้ หญิงสาวหลุบตามองแหวนแต่งงานที่นิ้วมือของตัวเอง

เพียงจะแต่งงานกันมาสิบห้าปีแล้ว ทำไมถึงต้องมีปัญหานานนี้

“แล้วทำไมต้องเป็นฉันคะ” ใจของเธอเย็นลงเล็กน้อยเมื่อรู้ถึงปัญหาแท้จริงของตัวเอง ไม่ใช่เธอไม่เชื่อใจภวิลหรอก แต่ไม่เชื่อในฐานะของตัวเองมากกว่าเสียอีก

เธออยากได้คำตอบของคำถามคาใจนัก

“เพราะผมรักคุณ คุณอยากได้แบบนั้นใช่ไหม” สีหน้าของชายหนุ่มเรียบเฉยแม้จะพูดออกมาได้ราบกับเล่าเรื่องเป็นฉากๆ “จะให้ผมพูดแบบนั้นก็ได้ แต่โดยนิสัยแล้วคุณคงจะไม่เชื่อ คำพูดพวกนั้นมันไม่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับคุณ”

“คุณพูดเหมือนรู้จักฉันดี”

“ก็ดีกว่าที่คุณคิด” ภวลิไม่ละสายตaleyขณะที่ก้าวเดินมาอยู่ตรงหน้าหญิงสาว “ไว้ใจผมเถอะเฉย อย่าทะเลาะกันเพราะคนอื่นเลย”

เธอมารีเบือนหน้าแล้วถอนใจออกมา เตรียมจะก้าวหนีแต่ก็ช้าเกินไป เพราะถูกอีกฝ่ายดึงมากอด เหมือนรู้ว่ามีไม่กี่วิธีที่จะทำให้เธอใจเย็นลงได้ ภวลิจับแขนของเธอข้างหนึ่งให้อบรอบคอบของเธอเอาไว้ ส่วนมือของตัวเองก็โอบเอวของเธอ

“ปล่อยได้แล้วค่ะ” เธอปรับอารมณ์ไม่ทัน เมื่อครู่เขายังทำให้โกรธแต่ตอนนี้กลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จับเธอให้เป็นคู่เต้นรำที่เหมือนกอดกันเดินวนไปวนมาในบ้านซำๆ โดยมีดนตรีเป็นเสียงฮัมเพลงของเขา

เธอฟังจังหวะของเพลงนั้นออก “La Vie en rose”

“คุณน้า”

“ครับ” ภวลิหยุดฮัมเพลงแต่ยังไม่ปล่อยเธอให้เป็นอิสระ “คุณใจเย็นลงหรือยัง”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธแม้ที่จริงมันจะเย็นลงแล้วบางส่วน เธอหันหน้าหนีแต่หลบไม่พ้นเมื่อถูกชายหนุ่มจับที่ขมับ รู้ลึกถึงลมหายใจร้อนที่เป่ารดลงมาเหมือนกับเป็นการถอนใจมากกว่าหายใจออกเฉยๆ เขาจับเธอที่เดิมอีกหลายครั้งก่อนจะใช้ปลายนิ้วเชยคางเพื่อให้เธอเงยหน้าขึ้น ยิ้มออกมาอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าเธอไม่ได้แสดงท่าทีขัดขืนอะไร

“ผมคิดถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่กับคุณนะ”

ชายหนุ่มบอกเท่านั้นก่อนที่จะโน้มใบหน้าลงมา แสดงให้เห็นว่าเขา

รู้สึกอย่างที่พูดออกไป

หัวใจของเธอมาริเต็นร้าวอยู่ครู่เดียวก็ค่อยๆ สงบลง แม่ไม่ใช่จูบแรก แต่จูบของเขาก็ก็นำให้เธอหวั่นไหวได้เสมอ รู้ตัวอีกทีก็ถูกเขาไล่ให้ไป อาบน้ำ แต่พอออกมาคนที่เอ่ยปากบอกนั้นก็กลับนอนหลับอยู่บนเตียงเสียเอง

ภวิศเพลอหลับไปก่อนง่ายๆ เธอทนไม่ไหวจึงจับเขาถอดสูท เนกไท และถุงเท้าออก ปลดกระดุมเสื้อเพื่อให้หายใจสะดวกขึ้นก่อนจะหันหลังนอน อย่างไม่สนใจอีก

เธอทำหน้าที่ดูแลเขาได้เท่านี้ก็พอแล้ว